

Dopisi.

Iz Trbovelj-Vód. Kakor se spomladi vse stvarstvo veseli novega življenja, tako smo se tudi me vzradovale novega življenja, ko nas je dne 8. dec. 1919 Marija sprejela v svoj »Vrtec«. Praznik Brezmadežne se obhaja pozimi, a nam se je zdelo, da smo sredi cvetoče pomladi. Pomlad je bila Marija, pomladanske cvetice pa me, ki smo postale Marijine hčerke.

Z velikim veseljem smo se pripravljale na sprejem v »Marijin Vrtec«. Triintrideset deklic vodenske šole nas je bilo, ki smo klečale na dan sprejema v cerkvi pred oltarjem. Najprej smo zapele lepo pesem Mariji v pozdrav. Zdelo se nam je, da Brezmadežna z oltarja s posebno ljubeznijo gleda na nas, svoje izvoljenke. Prečastiti gospod katehet, naš voditelj, nam je v lepem govoru pojasnil, kolika sreča in milost je, če kdo postane Marijin otrok. Po govoru se je vršil sprejem. Za vedno smo obljubile Mariji zvestobo, nato pa sprejele častni znak Marijinega otroka — svetinjo. Vsaka je dobila tudi lepo podobico Brezmadežne.

Prositi hočemo Marijo, naj ostane njena podoba vedno v našem srcu. Prosile bomo pa tudi, da bi nebeška vrtnarica še veliko deklic poklicala v svoj »Vrtec«, da bi tudi one uživale tisto srečo, kakor jo uživamo me. Cvetka Marijinega Vrta iz Trbovelj.

Sv. Križ pri Litiji. Še nikoli se ni naša župnija imenovala v »Angelčku«. Danes bo to prvič. Nič ne

de, saj nismo slavohlepni. — Do druge nedelje v lanskem majniku pri nas nismo imeli Marijinega Vrtca. To nedeljo pa so nas sprejeli gospod kaplan 172 učencev in učenk v »Vrtec«. Lepo število! A bilo bi lahko še večje, ko bi se ne bili nekateri ustrašili tiste točke v pravilih »Vrtca«, ki pravi: »Ne pij opojnih pijač!« A hvala Bogu, strahopetcev je bilo le par. Kako lepo je bilo pri sprejemu, o tem bi lahko napisali veliko. — Dne 29. junija, t. j. na dan, ko je bilo pri nas prvo sveto obhajilo, pa se je naše število pomnožilo še za 56. Sedaj nas je v »Vrtcu« 123. Dve deklici sta bili izključeni, ker se na dan sv. birme nista prav vedli. Tri druge pa, ker so opustile nedeljsko sveto mašo in šle drugam. Imeli smo že tudi dva sestanka in eno tombolo, od katere dohodke porabimo za naročitev »Angelčka«. Dne 20. julija pa smo šli k Materi božji na Zaplaz. Bilo nas je 180 otrok in veliko odrastlih. Imeli smo v cerkvi pete litanije in nato zunaj na trati svoje veselje. Nastopili so deklamatorji in kovači in mesarji ter čevljarški vajenci. Bilo je prav zabavno. H koncu smo šli z gospodičnami učiteljicami do studenčka, kjer smo se malo poigrali. Vrnili smo se v cerkev in se zahvalili Materi božji s petjem in par očenaši, pa smo odrinili proti domu. — Še to-le naj povem v hvalo in čast našim junakom. Sveto birmo smo imeli. Birmancev nas je bilo 204 in glej: na dan sv. birme se je čez 180 birmancev zdržalo vsake opojne pijače. Ostali so jo pa le pokusili — več ne, kakor so jih starši ali botri prisilili. Žalostni so bili potem, ker zato niso dobili podobic.

Iz Poljan. Dne 24. avgusta je imel naš »Marijin Vrtec« izlet v sosedno faro Javorje. Ob pol dveh smo se zvrstili pred župniščem. Okrog 100 nas je bilo. Veselo smo korakali proti Javorjem, čeprav nam je bilo zelo vroče. Tam smo imeli shod in litanije, nato so nas pa gospod voditelj pogostili z mlekom, kavo in čajem. Nato smo se veselo pevajoč vrnili domov s krasnega izleta.

Ciril in Metod K.

Iz Sv. Eme pri Pristavi. Tudi mi smo tako srečni, da lahko častimo našo preljubljeno Mater Marijo. Toda naš »Vrtec« je še zelo majhen in komaj zasajen. Šteje nas 14 rožic. Nekaj tednov prej so nas začeli častiti gospod voditelj pripravljati na sprejem. Od tistega časa smo vednobolj hrepeneli po tistem težko-pričakovanem dnevu. Vendar je končno prišel dan sprejema, nedelja dné 27. aprila 1919. Nikoli še nismo bili tako srečni kakor takrat. Sprejeli so nas častiti gospod kaplan. Slovesen sprejem je bil po večernicah. Najprvo so imeli voditelj zelo lep govor. Gorko so nam priporočili, da moramo biti res pridni Marijini otroci; naša ljuba Gospa ljubi le dobre otročiče. Ohraniti moramo sveto čistost, skrbeti za druge najlepše čednosti. Mariji moramo biti podobni. Marijo moramo bolj ljubiti kakor vsako drugo stvar na svetu. Najlepša cvetka za nas je dehteča vijolica. Ona se skriva pod košatim grmom tako, da jo človek komaj najde. Tej nežni, skromni cvetki moremo biti tudi mi podobni. Ponižnost je najpotrebnejša čednost!

Obljubili smo, da se bomo v cerkvi lepo vedli, doma pa starše ubogali pa vsak mesec prejekali svete zakramente. Tako bomo skrbno rvali plevel napak. Pred in po shodu bomo vsakrat molili: »O Gospa moja!« Tako iskreno pa še nismo molili te molitvice kakor tisti dan. Truditi se moramo zdaj, da ne bomo Marije s kakim grehom razžalili!

Marijina hčerka.

Iz Sv. Križa pri Kostanjevici. Za Veliko noč lani smo imeli igro s petjem in deklamacijami. Igrali smo »Dimnikarček«, »Zaviti darovi« in »Darežljivi otroci«. Denarja smo dobili čez sto kron. Zanje smo kupili lep Marijin kip. Marija je pri nas vedno lepo okrašena. Pozimi smo jo krasili s papirnatimi cveticami, sedaj jo pa krasimo s svežimi. Žraven si pa tudi prizadevamo za lepo življenje in za pogosto prejemanje svetih zakramentov. To je pa Mariji gotovo še bolj všeč kot dišeče cvetice.

Šmarnic smo se pridno udeleževali. Vsak večer po šmarnicah smo pa zapeli kako lepo pesmico. Sedaj

se zopet pripravlja več deklic in dečkov, da bodo sprejeti v »Marijin Vrtec«.

»Váruj ,Vrtec', Mati mila,
-vetko mlado, rahlo to,
v varstvu tv jem da razvila
se čimdalje lepše bo.
Tebi v slavo naj cvetè,
tebi v čast razširja se !«

Mar jina hčerka.

Zakaj sem postal „Mladi junak“.

(Konec.)

6.

Zato sem postal »Mladi junak«, ker opojne pijače niso za otroke. Alkohol vpliva slabo na razum in na spomin. Zato se tisti otroci, ki pijejo opojne pijače, težje uče. Kdor se že kot šolar navadi alkohola, je nevarno, da postane pozneje pijanec. Tega si pa jaz nikakor ne želim. Kajti pijan človek napravi marsikaj nerodnega, česar bi trezen nikoli ne storil. Žalostno je, gledati pijanega človeka; včasih pa smešno. Govori in mrmra kar tjavendan. Opoteka se tako, kot da nima nobene kosti v nogah. Žal, da je veliko takih pijancev po naši domovini. Mi pa pijmo vodo in mleko, da ne bomo v zasmeh sebi in drugim.

Janovskij Milan, učenec IV. razreda.

7.

Noben človek mi ni tako pristuden kakor ravno pijanec. Vsakokrat, kadar pride mimo mene kak tak izgubljenec, me je kar strah, da sam ne vem, zakaj. A ne samo zato sem postal »Mladi junak«, ampak zaradi tega, da se že v mladosti ne navadim alkohola. Če se ga sedaj privadim, v starosti ne bom mogel biti brez njega. Saj pravi pregovor: Stara navada — železna srajca. Ha, sem si mislil, če so drugi